

DREGERA

COLLA, EXCURSIONISTA CASSANENCA

MARÇ - ABRIL - 82

EDITORIAL

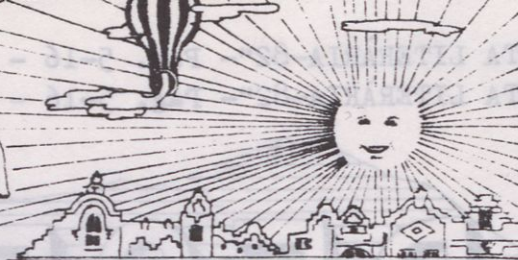
Quan estigueu llegint aquestes ratlles ja serà a punt la celebració de la Setzena Festa Literària. És el punt culminant de l'any en les tasques culturals de la Colla, que dedica un gran esforç a continuar la publicació de les narracions guardonades en anteriors edicions; coincidint amb la festa, doncs, sortirà a la llum el vuitè volum de Premis "LA COLLA" i amb això haurérem aconseguit de publicar-les totes, detall aquest del que no poden vanar-se'n gaires dels certàmens literaris que es convoquen arreu.

Tot amb un afany, mantenir ben viva la flama de la llengua catalana.

Encara que pot semblar que aquesta idea no té el caràcter pre-ocupat que tenia quan es va iniciar la primera convocatòria, cal que siguem ben conscients dels paranys que resten. Estem al costat de la campanya de normalització de la nostra llengua, que òbviament no viu una situació normal. Cal, doncs, que tots, junts, dins de la nostra àrea d'influència fem el possible per assolir un ús normal del català, que si bé el parlem a casa, no l'escrivim amb la seguretat i correcció que hauríem de fer-ho. Molts no hem tingut facilitats per aprendre'l, i ens queda molt per perfeccionar. Però l'estimació al nostre país ens ha de moure per preparar-nos de manera que no sigui vàlid dir: "... és que mai no he tingut oportunitat...". Cal que pensem també, en el paper que ha de jugar l'escola; sentim queixes arreu: "... quan encara no saben una llengua els posen una altra i ...". Molt bé, doncs, una sola, però la nostra, la llengua catalana.

②

NOTICIARI DE LA COLLA

- Ara fa un any que la Colla va iniciar la seva Secció Infantil amb el Campament a Can Camós. Per aquells dies, el número de socis infantils era de 6. Actualment, aquest número s'ha vist multiplicat per molt: tenim 70 socis menors de 14 anys. A tots els donem la nostra felicitació i els desitgem que ho siguin per molts anys.

- Per aquests dies de Setmana Santa hem estrenat una nova tenda. Així doncs, el nº de tendes a disposició dels socis és de 12. Recordem que el preu de lloguer és : 25 ptes. per plaça i nit i 300 ptes de fiança, i les podeu llogar al local de la Colla, C/ de la Indústria, 26, els dilluns a partir de les 10 del vespre.

- La nostra més cordial enhorabona pels nostres companys de Junta, En Siso i la Susagna, que han tingut una preciosa nena.

ACTIVITATS REALITZADES EN ELS MESOS DE MARÇ I ABRIL.-

27 de Febrer.- El grup de Teatre Pimpinella de Llagostera, posà en escena l'obra d'Edward Albee : Història del Zoo

14 de Març .- II^a Excursió a la Molina

21 de Març .- Sortida d'esquí de Muntanya al TAGA (Ripollès)

28 de Març .- Excursió al MONTIGALÀ : Cassà-Sant Cristòfol-Pas de les Roques-Sant Mateu de Montnegre-Montigalà-Pic de les Bruixes-Montnegre-Coll del Bou-Casa Nova d'En Frigola-Cassà.

5, 6 i 7 d'Abril.- Campament Infantil a Joanetes amb assistència d'una trentena de nens i nenes.

En el moment de sortir aquestes planes, s'haurà projectat l'audiovisual d'En Jordi Pons : AMA DABLAM (la muntanya sagrada del Nepal)

Dissabte 24 d'Abril.- Festa Literària. Sopar de Germanor al Restaurant el "Bon Acull". Lliurament dels Premis Drecera, La Colla, Pompeu Pascual i Carbó, i els infantils Rosa, Clavell i Viola.

Diumenge 25 d'Abril.- Exposició i venda de llibres i roses a la Plaça de la Coma. Audició de Sardanes. Col·laboren "Els Amics de la Sardana".

Dijous 29 d'Abril.- En Joaquim Monturiol ens exposarà la seva visió sobre el Cercle Polar: Expedició Nord-3.

DIADA DE LA COLLA EXCURSIONISTA .- dies 8 i 9 de Maig.-

Dissabte 8 de maig.- Matí a les 11 a la Plaça de la Coma : FESTA INFANTIL amb el Grup "La Gatzara"

Al vespre, a les 10 al Casal Familiar: Actuació del grup els ESQUIROLS

Diumenge 9 de maig.- Celebració de la FESTA a CA N'ABRES (Verneda) a les 10 Gimkama infantil fins al lloc de la festa. a les 12, Audició de Sardanes per la Cobla la Principal de Cassà.

Dinar de Germanor. A la tarda jocs i gresca.

ACTIVITATS PROGRAMADES PELS MESOS DE MAIG I JUNY.-

1 i 2 de maig .- Excursió a MERANGES.

8 i 9 de maig .- Diada de la Colla Excursionista.

23 de maig .- IV^a Marxa de Primavera

19 i 20 de Juny.- Curset per a Monitors de la Vegueria de Girona.

Els més petits de la colla

3

EL QUE VA PODER PASSAR EN UN CAMPAMENT.-

Vet aquí una vegada, una colla que van decidir anar a acampar. Van quedar en sortir a les 9 del matí del Passeig Vilaret. La colla de nois i noies eren un xic despistats i no van decidir a on anar, i ja els tenim tots aquí al Passeig, sense saber on anar. Al final, tots es van posar d'acord d'anar a Puigcerdà.

Varen agafar l'autocar i quan varen arribar a Puigcerdà ui!, quines desgràcies els van passar!.

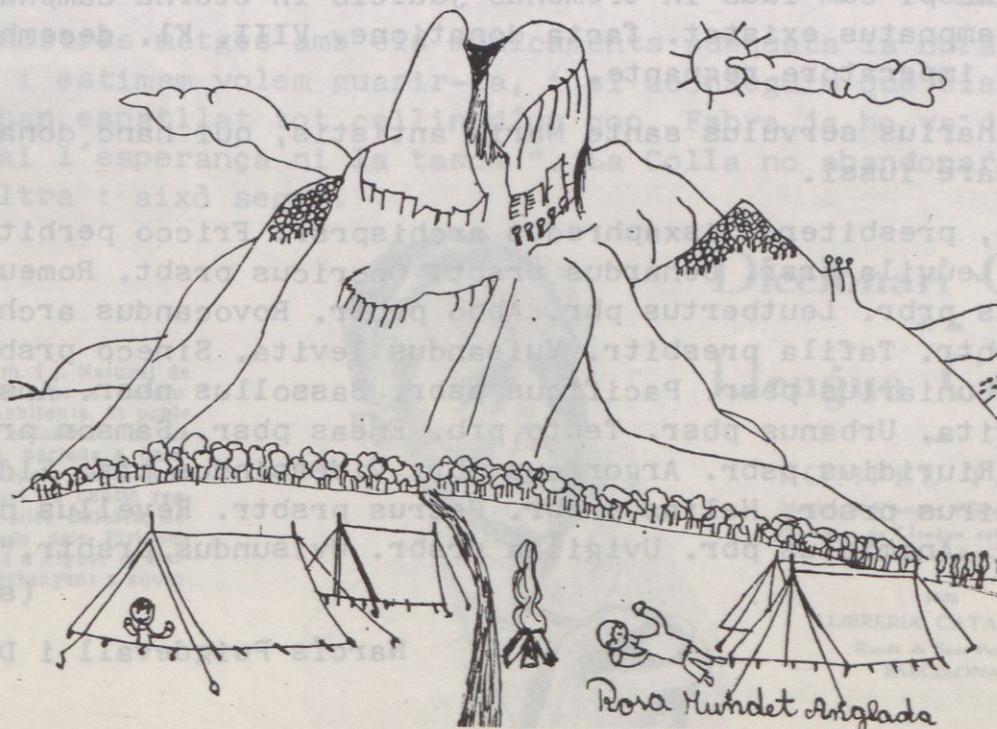
A la nit un nen era somnàmbul i anava per les tendes a agafar les coses; a l'endemà, tothom es queixava que li faltaven coses: un que li han agafat això, l'altra allò, etc. etc....

A la fi ho van deixar córrer. A la nit següent, n'hi havia un que era molt savi i es va quedar a veure qui era. Al cap d'una estona, en veure que no veia a ningú, es va pensar que era un fantasma i cagat de por se'n va anar corrent a la tenda i al matí començà a explicar-ho, però ningú s'ho creia.

I així s'acaba la nostra història.

Rosa Mundet i Anglada i Elisenda Bernatellada i Pla

8 anys

Cassà de la Selva Retalls d'història

UN DOCUMENT IMPORTANT (continuació)

Per a deixar enllestit tot el que fa referència al document de l'any 882, en el qual se cita per primera vegada- a parer nostre -l'església de Sant Martí de Cassà de la Selva,, transcriurem íntegrament i traduirem a continuació el text publicat pel cèlebre canonge gironí .. Francesc Dorca (COLECCION DE NOTICIAS DE LOS SANTOS MARTIRES DE GERONA, Barcelona, 1807), que és del tenor següent :

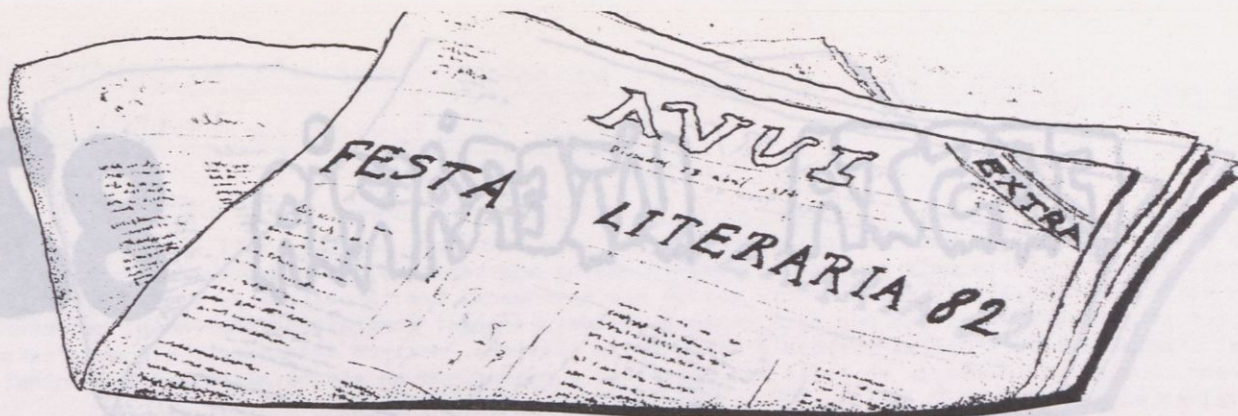
"In honore Omnipotentis Dei et Salvatoris nostri Jesu-Christi Theotarius antistitis servulus beate genitricis Marie concedimus in honore sante dei genitricis marie atque sancti felicis martyris Christi basilicas que in ierundensis continentur, his sunt vocabula sancti vincentii Cartilianensis. Sancti Gregorii. Sancti Andre. Sancti Johannis Stagneolum. Salegia. basilicam de villaalбини. basilicam de riudeluto . decimas de fornello atque fornelleto. basilicam sancti Martini prope perulas. basilicam sancti Christophori ad nobilas. basilicam sancti Cucuphatis in salto. basilicam sancti petri in montem foilani. et sancti Menne. basilica in villa ablares. Has omnes ecclesias cum decimis earum vel oblationibus ibi aduenientibus sicut constitutum est in sancto nice no concilio. Et in aliis plurimis conciliis ut omnes basilice atque decime in potestate episcopi sint. Ita et nos abentes largiente dei misericordia potestatem concedimus ad supradictas basilicas in honore beate dei genitricis Marie atque sancti felicis supradictas ecclesias cum decimis vel oblacionibus suis propter remedium anime nostre. ut servi Dei qui ibidem famulantur die cotidie abeant potestatem ad illorum stipendia. Et orent pro statu ecclesie et pro omni populo christiano. Quod si ego aut aliquis successor noster vel aliqua potestas vel aliqua persona qui contra hanc nostram donationem disrumpere vel abstrahere voluerit iram dei omnipotentis incurrat. Et sicut sancta sinodus constituit, ut si quis res ecclesiasticas vel oblaciones substrahere voluerit sine conscientia episcopi cum iuda in tremendo iudicio in eterna dampnatione perpetualiter dampnatus existat. facta donatione. VIII. Kl. decembrii anno IIIII. Karolo imperatore regnante.

Theotharius servulus sante Marie antistitis, qui hanc donationem feci et firmare iussi.

Teuto, presbiter, Jisxaphredus archisprsr. Fricco perbitr. Arivua dus levita. Leuvila prsr. Denardus prsbt. Onoricus prsbt. Romeus Archiprbt. Delherus prbr. Leutbertus pbr. Abbo prbtr. Rovocandus archiprbt. Handoldus prbtr. Tafila presbitr. Vuisandus levita. Sineco prsbt. Petrasius dians. Suniarius pbsr. Pacificus psbr. Bassollus pbsr. Ansila prsbr. Gisandus levita. Urbanus pbsr. Teuto prb. Eneas pbsr. Samson prsbr. Adonarius prbr. Riuridius psbr. Argoricus pbr. Videssindus prs. Eldesindus prsbr. Gilimirus prsbr. Helias prsbr. Petrus prsbr. Revellus pbtr. Roparitus prsbr. Animisius pbr. Uvigilia prsbr. Uvisundus prsbrtr."

(seguirà)

Narcís Puigdevall i Diumé

5

LA COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA DEDICA LA FESTA LITERÀRIA - 82 AL
CINQUANTENARI DEL DICCIONARI GENERAL DE LA LLENGUA CATALANA.

Lluís V. Aracil diu : " Els diccionaris són realment una mena d'infraestructura " per a la llengua " com els edificis i els camins " en un poble. El fet que l'any 1932 aparegués la primera edició del Diccionari General de la Llengua Catalana podria haver representat l'inici d'una etapa de normalitat lingüística per a la nostra llengua. No hem de recordar aquí els tràgics successos que van impedir la normalització , ni hem de matar l'estona fent suposicions sobre el que hauria pogut passar si no hagués ocorregut el que va ocórrer. El que ha passat, ha passat.

I ve-t'ho aquí, que sembla que la nostra llengua, si ens ho proposem, pot aconseguir aquella normalització que tots voldríem, ara, sota l'estola d'una democràcia que a vegades sembla que no ajuda massa , per no dir que ajuda molt poc.

I ve-t'ho aquí, que enguany se celebra el cinquantenari del nostre Diccionari; un diccionari que podia haver estat...; però un diccionari que ha de ser, avui, ara, l'eina bàsica indispensable per assolir el que en un altre moment no vàrem poder. No hem de mirar el passat . Hem de mirar el futur, que si bé se'ns presenta negre i boirós, nosaltres, tots, podem aclarir-lo, fer-lo nostre. De moment tenim les bases: el Diccionari sens dubte n'és una. No és perfecta; ni de bon tros; un diccionari mai no és perfecte. El nostre potser té més problemes que d'altres però els resoldrem amb temps i dedicació. Diuen que el diccionari és el reflex de l'estat de salut d'una llengua, i la nostra potser està una mica malalta, almenys aquest és el diagnòstic que Joan Solà ha fet en un article aparegut a "El món" quan examina superficialment el Diccionari.

Els nostres metges amb els medicaments adequats la curaran si els que la usem i estimem volem guarir-la, i si aconseguim que els que sempre ens ho han espatllat tot callin d'un cop. Fabra ja ho va dir : " No abandoneu mai l'esperança ni la tasca ". La Colla no abandonarà ni una cosa ni l'altra : això segur.

català-ana adj. i m. i f. Natural de Catalunya, pertanyent a Catalunya i als seus habitants. *El poble català. La nació catalana.* | m. La llengua catalana, parlada a Catalunya (amb excepció de la Vall d'Aran), gran part de l'antic regne de València, illes Balears, departament francès dels Pirineus Orientals i ciutat d'Alguer (a Sardenya). | Adj. Pertanyent a aquesta llengua.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per

POMPEU FABRA

Membre de l'Institut d'Estudis Catalans
Professor de Llengua catalana a la
Universitat de Barcelona

1932

LLIBRERIA CATALONIA
Ronda de Sant Pere, 3
BARCELONA

FESTA LITERÀRIA 82

colla excursionista cassanenca

PANORÀMICA DELS PREMIS

"LA COLLA"

PREMI "LA COLLA"

- 1967 - M.ª Dolors Cortey, de Palma de Mallorca.
- 1968 - Guillem Frontera, de Palma de Mallorca.
- 1969 - Víctor Mora, de Barcelona.
- 1970 - Elisabet Massons, de Barcelona.
- 1971 - Desert.
- 1972 - Jaume Tió i Casacuberta, de Gurb de la Plana.
- 1973 - Anna Murià, de Terrassa.
- 1974 - Josep M.ª Salvatella i Sunyer, de Llançà.
- 1975 - Jordi Cirujeda i Galés, de Barcelona.
- 1976 - Jaume Avellaneda i Camins, de Sabadell.
- 1977 - Roser Iborra, de La Pineda de Salou.
- 1978 - Andreu Sotorra i Agramunt, de Reus.
- 1979 - Pep Sanromà i Vilella, de Barcelona.
- 1980 - Vicenç Villatoro i Lamolla, de Terrassa.
- 1981 - Josep R. Vallbona i Bras, de Premià de Mar.

PREMI "MN. XAVIER CARBÓ"

- 1969 - Isidre Julià i Avellaneda, de Mataró.
- 1970 - Salvador Bruna i Reverter, de Barcelona.
- 1971 - Enric Balaguer i Mestres, de Barcelona.
- 1972 - Isidre Julià i Avellaneda, de Mataró.

PREMI D'ASSAIG

- 1968 - Rafael Lluís Ninyoles, de València.
- 1969 - Jaume Pomar, de Barcelona.
- 1970 - Albert Rossich i Estragó, de Girona.
- 1971 - Alfred Badia, de Barcelona.
- 1972 - Albert Rossich i Estragó, de Girona.

PREMI "DRECERA"

- 1976 - Manuel Miralles i Teixidó.
- 1977 - Carles Malagrida i Barris.
- 1978 - Carles Malagrida i Barris.
- 1979 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1980 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1981 - Desert.

PREMI

"POMPEU PASCUAL i CARBÓ"

- 1970 - Maruja Arnau i Guerola, de Girona.
- 1971 - Desert.
- 1973 - Angel Giménez, de Sant Feliu de Guíxols i Josep Clara, de Girona.
Accèsit a: Esteve Andreu i Gernés, de Taialà.
- 1975 - Narcís Soler i Masferrer, de Bescanó.
Accèsit a: Lluís Esteve i Cruañas, de Sant Feliu de Guíxols.
- 1977 - Eufemià Fort i Cogul, de Barcelona i Jordi Bacaria i Colom, de Barcelona.
- 1979 - Jordi Bolós i Masclans, de Barcelona.
- 1981 - Desert.

TREBALLS INFANTILS:

Premi "VIOLA" (9 i 10 anys).

- 1970 - M.ª Teresa Baleri i Bosch.
- 1971 - Marta Pi i Maynau.
- 1972 - Lluís Vilaplana i Coris.
- 1973 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1974 - Jordi Rovira i Guarro.
- 1975 - Elisenda Masó i Ribera.
- 1976 - Glòria Mestras i Castañé.
- 1977 - Anna M.ª Miralles i Gruart.
- 1978 - Rosanna Baleri i Bosch.
- 1979 - Nuri Bernatallada i Pla.
- 1980 - Josep M.ª Vilar i Panella.
- 1981 - Eva Basart i Tarrats.

Premi "CLAVELL"

(11 a 13 anys).

- 1970 - Elena Casas i Vidal.
- 1971 - Pilar Lloveras i Victòrio.
- 1972 - Núria Terris i Fuyà.
- 1973 - Concepció Fuertes i Padrés.
- 1974 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1975 - M.ª Dolors Busquets i Negre.
- 1976 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1977 - Glòria Mestras i Castañé.
- 1978 - Ester Basart i Tarrats.
- 1979 - Ester Basart i Tarrats.
- 1980 - Ester Basart i Tarrats.
- 1981 - Rocío Delgado i Salas.

Premi "ROSA" (14 i 15 anys).

- 1970 - Josefina Vilahur i Godoy.
- 1971 - M.ª Teresa Bota i Ventura.
- 1972 - Josep Bofill i Déu.
- 1973 - Ferran Raset i Solé.
- 1974 - Xavier Albertí i Oriol.
- 1975 - Xavier Albertí i Oriol.
- 1976 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1977 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1978 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1979 - Xavier Miralles i Gruart.
- 1980 - Xavier Domingo i Roura.
- 1981 - Rosanna Baleri i Bosch.

ACUDITS DIBUIXATS

Premi "SOMRIURE"

(9 i 10 anys).

- 1978 - Anna Arbussà i Reixach.
- 1979 - Joan Abulf.
- 1980 - Gislena Pozo i Sanz.
- 1981 - Desert.

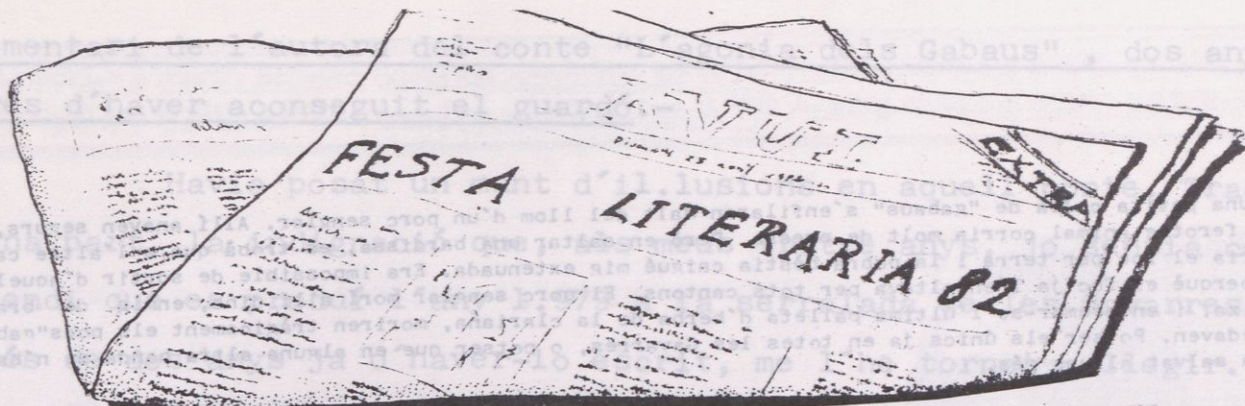
Premi "RIALLA" (11 a 13 anys)

- 1978 - M.ª Empar Mesa i Villalba.
- 1979 - Xantal Armengol.
- 1980 - Anna Arbussà i Reixach.
- 1981 - Anna Arbussà i Reixach.

Premi "RIALLADA"

(14 i 15 anys).

- 1978 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1979 - Marcel Rahola i Pallàs.
- 1980 - Pilar Frigola.
- 1981 - Narcís Mundet i Anglada.

Conte guanyador del Premi "CLAVELL" de l'any 1.980.

L'AGONIA DELS "GABAUS" *

Tot estava aparentment tranquil aquell dia en el bosc. Dins el noble, la vida transcorria rutinària i apacible com una altra tarda d'estiu qualsevol.

Llargues caravanes de turistes anaven passant per la carretera, mentre alguns pagesos treballaven la terra i feinejaven en els camps, sota els raigs d'un sol que cremava.

Potser per un oblit d'algú que calava foc a les bardisses d'un març, una flama s'arafà a un canyar proper i el foc s'escapà muntanya amunt, amb una força terrible que demostrava les ganes que tenia d'empassar-se tot el que trobés en el seu camí.

Aquells mesos d'estiu vivien dins els límits de la serralada de les Gavarres infinitat d'animals, gaudint de la frondositat que la natura havia vestit les muntanyes. Entre els més petits, s'hi troben: mosques, papallones, abelles, mosquits, llagostes, formigues i tota mena d'insectes. Però n'hi havien uns de tan curiosos i útils com desconeguts. Eren els "gabaus". Aquestes diminutes partícules amb prou feines es veien. A l'estiu posaven els ous, que tardaven tot l'hivern a fecundar-se, i mentre els pares morien a l'arribada dels freds, els diminuts ous estaven ben calentons a l'abric de l'es corça de les alzines sureres, i en retornar la calor, la vida esclatava de nou per a ells i una nova generació de "gabaus" omplia el bosc.

La seva missió consistia en atrapar les partícules de contaminació que venien dels nobles propers i inutilitzar-les mitjançant uns sistemes que només ells coneixien. Tots els altres animalets del bosc els agraien la seva tasca, ja que la veritat era que els "gabaus" feien molt de servei a la natura. Sembla estrany que uns éssers diminuts i d'una matèria desconeguda per a tothom, puguin portar a terme una feina tan necessària per a la natura com aquesta.

El seu treball era molt penós i dur, car les partícules de pol·lució eren quasi tant grosses com ells, i a més tenien la particularitat de poder volar, i ells només podien donar petits saltets; però treballaven continuament, dia i nit, sens parar, ja que la seva vida era curta i l'aprofitaven el més bé que podien, fins aconseguir deixar el bosc net d'aquelles malignes partícules filles de la inconsciència humana.

Ara eren les set de la tarda, aproximadament, i els animalets estaven fent la xerrada, feliços i alegres com sempre, sens sospitar que no molt lluny d'allí, havia començat un petit foc que s'anava engrandint per moments, ajudat pel vent. Des del puig on es trobaven reunits, es divisà tot de cop una

espessa fumarola. Es pensaren que era una gran bufarada de pol·lució que els envaia des de la banda de Llagostera, i de seguida els "gabaus" adoptaren les seves mesures de seguretat. Però un parell de mosques que venien d'aquell indret els comunicaren el perill i donaren l'alarma.

Tot seguit, animals petits i grans arrencaren a córrer en direcció a l'Oest. Però el foc corria molt més; s'agafava a les bardisses, arbres i tota mena de plantes, avançava i avançava menjant-s'ho tot. Els pobres animals també corrien amb totes les seves forces, uns amb les seves potes primes i àgils, altres amb les seves ales febles però ràpides, i altres, altres donant petits saltets, quasi de menys de cinc centímetres. Aquests últims eren els "gabaus", que mirant cegats per les partícules que portava el fum que ja s'havia estès arreu, i ja cansats, saltaven i saltaven sense parar. Els pobres no gosaven ni mirar endarrera, perugosos de què una flama els empaités i morissin cremats.

(Continua a la pàgina següent)

Una petita colla de "gabaus" s'enfilaren dalt del llom d'un porc senglar. Allí anaven segurs, ja que el ferotge animal corria molt de pressa. Però en saltar una bardissa, es trobà que a l'altre cantó ja corria el foc per terra i la pobra bèstia caigué mig extenuada. Era impossible de sortir d'aquell clau, perquè el foc ja l'envoltava per tots cantons. El porc senglar morí allí dins, enmig de brams d'angoixa; i en cremar-se l'última palleta d'herba de la clariana, moriren tràgicament els pocs "gabaus" que quedaven. Potser els únics ja en totes les Gavarres, o potser que en alguna altra banda se n'ha - guessin salvat alguns més.

La tragèdia era terrible. La veritat era que la majoria de les diminutes partícules que habitaven el bosc havien mort atrapades per les flames.

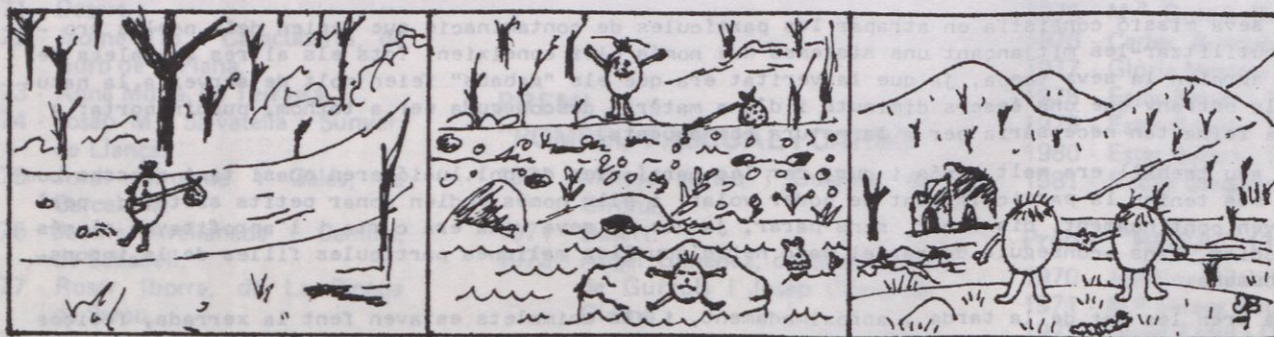
Però allà, cap al cantó de Montnegre, encara en sobrevivia un. Havia aconseguit de saltar des de la vorera de la riera fins a una petita pedra, i aïgut a terra, completament extenuat per tant d'esforç, confiava en què les flames ja no el podrien atrapar. També pensava que tard o aviat trobaria algun company seu.

Des d'allí on es trobava, veia una colla d'homes que es miraven el foc des de dalt d'un puig. Per què no feien res? No s'adonaven que les flames, encara que no arribessin al poble, estaven destruint amb quatre grapades el que la natura havia construït durant tants i tants anys?

Després d'uns quants dies penosos i terribles, per tots els animals del bosc, el foc continuava devorant sens parar encara que ara no amb tanta força. En comptes de frondosos boscos, ara s'extenien grans esplanades negres.

El petit animal encara es trobava sobre la pedra, allí a la vora de la riera. El foc ja s'anava allunyant, però darrera seu havia quedat tot completament arrassat.

Passaren dos o tres dies més, i ja no quedava res eslluc. Les flames, després d'haver-s'ho men - jat tot, s'havien apagat. El "gabau" s'alçà i començà a caminar a la recerca d'algun seu company. Ca -

minà hores i hores sobre les grans planúries negres, i quan ja havia perdut l'esperança de trobar algun ser vivent anà a raure al costat de la resclosa d'un petit torrent on s'havia amagat un esquirol, que li explicà la tràgica mort de milers dels seus companys. Ara la diminuta partícula estava completament desmoralitzada, quan tot de cop, sobre una pedra encara calenta, descobriren un "gabau" mig ofegat.

Molt gran va ésser l'alegria de les partícules en poder saludar-se. Ara ja podrien tenir descendència i almenys la seva espècie no s'extingiria. No obstant, seria possible de viure en aquell desert?

Ells confiaven que, en arribar la propera primavera la vegetació tornaria a rebrollar i les generacions venideres podrien viure altra vegada en pau i feliços dins el bosc.

Però passaven els dies i la vida a les muntanyes cada vegada era més difícil. S'anaven acostant els freds i els "gabaus" cercaven un lloc on posar els seus ous. Ara no hi havien alzines sureres on guardar-los. Prou els posaren sota l'escorça dels eucaliptus que els humans anaven plantant en el lloc on es cremava un bosc, però l'escorça d'aquelles plantes desconegudes era tant feble que els pares acomplida la seva missió, moriren tristament, sens la certesa de vida per a la seva descendència, però confiant que el bosc dintre d'uns anys ressuscitaria.

Vana il·lusió; les muntanyes, erosionades per aquelles plantes que li eren estranyes i que poc a poc anaven xuclant l'escassa vegetació que renaixia, s'anaven convertint en un desolat desert.

Els "gabaus" cada any eren més pocs i anaven naixent cada vegada més degenerats. Passaven l'estiu com podien, però ja incapaços de lluitar amb la força d'abans enfront de tanta pol·lució i desolació. Quasi només podien limitar-se a viure, per la falta dels abrics naturals que abans els protegien.

Havia passat molt de temps des d'aquell tràgic incendi; des del cim de Santa Pellaia, els darrers "gabaus" miraven desesperats les grans extensions desertes que s'oferien als seus ulls.

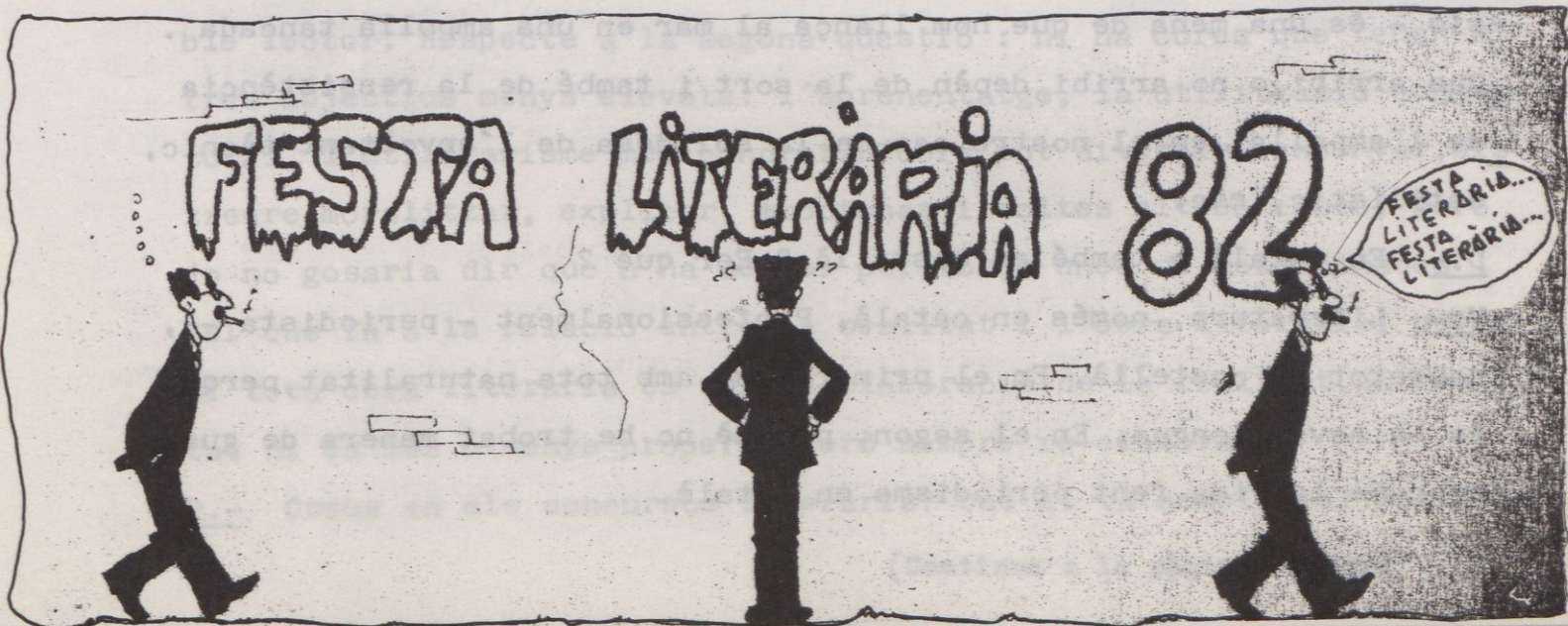
Contemplaven tota la serralada de les Gavarres. Ells no es podien imaginar, de cap manera, que aquell immens desert que presenciaven, que s'estenia des del mar fins darrera els Àngels on quasi ja no arribava la seva vista, hagués estat, anys enrera, un meravellós paratge on hagués imperat la més frondosa, esplendorosa i esclatant natura.....

Havia posat un munt d'il·lusions en aquell conte. Tradueix en bona part, la indignació que, als meus tretze anys, jo sentia contra l'incendi que es produí l'any 1.979 a la serralada de les Gavarres. Ara, després de dos anys ja d'haver-lo escrit, me l'he tornat a llegir. Sí , per a mi segueix essent igual de bonic, malgrat la sensibilitat de nena que es trasllueix en les frases i aquest llenguatge net i senzill propi de l'edat. No obstant, admiro la meua pròpia imaginació, aquesta fantasia inventiva que potser ara m'ha fugit una mica. Crec que llavors fou també, quan començà el meu encís cap al bosc i al camp. Des de després que estic enamorada de la natura.

El premi, lògicament, em va produir la més gran satisfacció que havia rebut en molt de temps. Les il·lusions havien donat fruit, l'esforç en compondre i arranjar fins la darrera paraula s'havia compensat amb el compliment de l'anhelat somni. Havia guanyat! I deixant de banda el bonic regal que vaig obtenir , ! aquell entusiasme , a casa, en rebre la notícia ! . Jo, corrent del pare a la mare amb la carta als dits ... després , arribà l'esperat dia del sopar de germanor : el joiós moment de recollir el premi de mans de " la Colla " , la salutació de l'alcalde-ssa, la felicitació de tanta i tanta gent i, sobretot, aquell fort aplaudiment que ressonà tant fort dintre meu..... en fi, l'emoció amb què vaig gaudir aquella nit fou d'un goig i una felicitat indescriptibles que mai no s'esborraran del meu record.

Gràcies als meus "gabaus"

Ester Basart i Tarrats

Es diu Vicenç Villatoro i Lamolla. Va néixer a Terrasa fa 25 anys. La seva professió, la seva vocació i la seva principal afecció es poden resumir en una sola paraula: escriure. L'any 1980 va guanyar el Premi "La Colla" amb una narració curta, "Roba per rentar". La poesia és la seva primera aimada. Però sembla que des que va guanyar el nostre premi comença a estimar la narració. De tota manera ell mateix diu que "les fronteres entre els

gèneres son sovint artificials i en el fons tot és el mateix: una realitat re-elaborada, que parla del que t'envoltà, de tu mateix. L'objectiu: que els possibles lectors puguin passar una estona agradable". Literatura.

Drecera. Ens podries fer una breu ressenya de la teva biografia?

Vicenç Villatoro. Vaig néixer a Terrassa, fa vint-i-cinc anys. Escric des dels catorze, més o menys, i des dels disset faig de periodista. Em sembla que aquest any acabaré d'una vegada la carrera de Ciències de la Informació. La meva afició, la meva vocació, i la meva professió es resumeixen en una mateixa paraula: escriure.

D.- Per què la teva afició a la literatura?

V.- No ho sé. No crec que ho sàpiga ningú, ben bé. Escric per gust, per costum i també - me n'adono quan no escric - per necessitat. A vegades he pensat que la literatura - com altres mitjans d'expressió - és una mena de que hom llança al mar en una ampolla tancada. Que arribi, o no arribi depèn de la sort i també de la resistència de l'ampolla, en el nostre cas de la solidesa de l'envoltant tècnic, estilístic, etc.

D.- En català o també en castellà? Per què?

V.- Literatura, només en català. Professionalment - periodista -, sobretot en castellà. En el primer cas, amb tota naturalitat, perquè és la meva llengua. En el segon, perquè no he trobat manera de guanyar-me la vida fent periodisme en català.

D.- Havies guanyat algun altre concurs literari abans del de la Colla ?

V.- No. L'any 1.980, "Roba per rentar", era el primer premi de narració que guanyava.

D.- Era una narració breu l'obra amb la qual vas guanyar el premi "La Colla"-80?

V.- L'obra que va guanyar aquest premi era una narració curta, però què és el que deien les normes.

D.- Has fet poesia i assaig ?

V.- He fet gairebé de tot. Vaig començar al camp de la poesia i encara hi sóc. Tinc tres llibres de poemes publicats. He fet també narració curta i assaig, amb alguns premis. Finalment m'ha donat per la novel·la i aquest darrer any vaig guanyar el premi Sant Jordi.

D.- Quin camp t'estimes més ?

V.- M'agrada tot. Potser la poesia és el meu sub-gènere iniciàtic i li tinc una estimació especial. Però, pel demés, em sembla que les fronteres entre els gèneres són sovint artificials o no tinc massa manies a saltar d'una banda a l'altra.

D.- Què vols dir a la gent amb la teva obra? Una obra literària ha de divertir i ensenyar? Una obra és una imitació de la realitat ?

V.- Vull fer literatura: parlar del que m'interessa, de qui m'envolta, de mi mateix i fer-ho d'una manera agradable per a un possible lector. Respecte a la segona qüestió : hi ha obres que tenen al tres abjectius menys elevats: l'aprenentatge, la utilització conjuntural, l'utilitarisme més concret. L'obra pot divertir, ensenyar, distreure, moralitzar, explicar, emocionar i moltes altres coses, però jo no gosaria dir que n'ha de fer per força unes de determinades . Pel que fa a la relació entre la realitat i l'obra literària, per a mi tota obra literària és una re-elaboració de la realitat. La realitat hi és més o menys propera, però sempre re-elaborada.

D.- Creus en els concursos literaris? Que et va semblar el nostre?

V.- No estic contra els concursos literaris i per això m'hi presento. Són una manera de donar a conèixer el que fas. Per a molts, són l'alternativa a passejar un original pels "halls" de les editorials. És la gran utilitat que tenen per als qui som tímids. De tota manera, em sembla que cal distanciar-se dels concursos, relativitzar-los, pensar sempre - quan es perd quan es guanya - que són un pur exercici de subjectivitat per part d'un jurat. Per a mi, el concurs de "La Colla" va tenir la màxima funció que pot tenir un concurs: donar-me ànims per aprofundir en una camp - la narració - que encetava en aquells moments.

D.- Digues-me tres autors catalans.

V.- Em costa dir-ne només tres. Dec ser dels optimistes, jo. Salvador Espriu, Llorenç Villalonga i Pere Calders. Espriu em va colpir d'entrada i encara em colpeix. Villalonga em sembla un narrador com una casa. Calders, la imaginació i la frescor.

D.- I tres de no catalans.

V.- Antonio Machado, el que he llegit de Rilke i el que he llegit de Sciascia. L'elecció també és difícil i probablement si me la preguntéssiu demà passat ja seria diferent la meua elecció.

D.- Quina opinió en tens del panorama literari català ?

V.- Ni molt bé ni molt malament, i perdoneu-me l'eclecticisme. No m'apunto ni a la rebentada sistemàtica - " no tenim res que valgui la pena " - ni a l'encens generalitzat - " som els

millors " . Hi ha coses que m'agraden. Hi ha , sobretot, nivell mig : força gent que escriu força bé. I això a vegades val més que un geni al mig del desert.

D.- La nostra llengua arribarà a bon port? Cal que l'ajudin?

V.- Evidentment, la llengua catalana té encara pendent un procés de normalització. No és que calgui que l'ajudin : el que cal és que ella - és a dir, nosaltres - sigui capaç de situar-se en un pla de normalitat. I això ja és política.

PREMIS LITERARIS DE LA COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA : 1.967 - 1.981

En trobar-nos davant de la setzena edició de la Festa Literària, de La Colla Excursionista Cassanenca, ens assalta el desig de fer recompte del que han estat les quinze edicions passades. I és que, quan es porten uns quants anys embrancat en una tasca semblant, és gairebé inevitable el girar l'esguard enrera i intentar fer una valoració dels resultats assolits, malgrat sigui des d'una posició en la que, de cap manera, es pot ésser imparcial.

Davant els ulls tenim una panoràmica dels premis atorgats fins enguany. Mirant la relació dels que ho han estat a Treballs Infantils veiem una, ja llarga, relació de noms; alguns els podem veure repetits dues i, fins i tot, tres vegades. Noms com els d'Ester Basart, Carles Busquets, Elisabet i Rosanna Baleri, Xavier Albertí, .. repetició que constitueix una prova inequívoca del bon art dels guardonats. Podem vantar-nos d'haver estat els que hem impulsat a més d'un infant a trencar lligams que el subjectaven a una llengua forana i expressar-se en la seva pròpia?. I a algun fill d'immigrats a fer-ho en la de la terra que l'ha acollit? Potser sí.

En examinar la del Premis "Pompeu Pascual i Carbó" ens sobta el fet que ha quedat desert les dues darreres convocatòries. Toc d'atenció que fa palesa la necessitat d'un seriós replantejament.

I que en direm del DRECERA ? Sembla que els cassanencs tinguin por d'agafar la ploma i aportar el seu gra de sorra a la Festa Literària . Una festa per a tots ells i que tanmateix sembla com si fos reservada a una èlite o poc menys. No, no ho és ni ha pretès ésser-ho mai. Trenquem el gel d'una vegada! L'escriure no és pas patrimoni d'uns pocs escollits.

Arribem per fi als premis "La Colla" de narració. Aquí si que podem veure alguns noms que sonen en el món de les lletres catalanes. Noms, entre d'altres, com els de Guillem Frontera, Víctor Mora, Mª Dolors Cortey Anna Murià, Vicenç Villatoro, i entre els que no han resultat guanyadors podem veure els d'Oriol Pi de Cabanyes, el del malaguanyat Joan Barceló i Cullerés Escriptors per als que, potser, un dia, el modest Concurs Literari convocat a la nostra Vila fou el primer pas per a una fructífera carrera. Que bonic pensar que el guardó que els atorgàrem els impulsà a seguir lluitant per Catalunya amb la poderosa arma de l'escriptura!

En uns moments en què tothom parla de desencís, ens assalta el pensament que potser no valia la pena tanta lluita, per més que si examinem la situació de Catalunya i comparem les esperances que teníem fa pocs anys amb les migradíssimes conquestes assolides pot semblar que, tots plegats, hem estat perdent el temps. I per dolorós que sigui hem de reconèixer que en moltes, massa, ocasions així ha estat. Tanmateix, però, davant la panoràmica dels Premis de la Colla, ens sembla que almenys en això, no hem estat del tot perdent el temps.

Carles Malagrida i Barris

FESTA LITERÀRIA 82

TOTS PLEGATS SOM-HI !

L'embrió
de
La Colla

Romanyà
14-9-58

Com cada any, pels voltants de Sant Jordi, patró de Catalunya, la Colla sumant-se al desvetllament primaveral celebra una altra edició del seu Concurs Literari.

Enguany la Festa-Sopar, ja tradicional, tornarà a ser el marc on es faran públics els veredictes dels jurats i on es lliuraran els premis als guanyadors.

Sembla tot just ahir que es celebrava la primera convocatòria. Aquesta era fruit de la culminació d'un procés que feia temps s'ha via iniciat. Esmentar-lo comporta retrocedir uns anys enrera quan la Colla començava les seves activitats, ja que, a més de l'excur-sionisme, hom volgué que inquietuds de tipus cultural complemente-ssin les esportives i creessin d'aquesta manera un clima de norma-litat vers la nostra llengua i la nostra cultura, tan maltractades des de feia anys.

Solidaris sempre amb aquests principis, s'inicià la tasca. In-significant al principi però aviat, a més de les excursions vingue-ren els cicles de conferències, les mostres d'art, els concursos fotogràfics, el cinema-club, les classes de llengua catalana, les publicacions, el butlletí per als socis, els recitals de cançó i un llarg etc.. Finalment l'any 1.967, amb una base d'activitats de prop de 10 anys, sortia a la llum el 1er. Concurs Literari.

Ara, en la seva 16ª edició i quan la Colla està a punt de supe-rar els 25 anys d'activitats, aquells que les iniciaren i els qui els reemplaçaren i els qui es troben duent a terme les activitats actualment, és lògic que en retrobar-nos amb motiu d'aquesta Festa Literària mirem el present i intentem esbrinar el futur tot pre-guntant-nos si s'ha arribat on es desitjava.

Evidentment el camí està força desbrossat i un xic d'optimisme no fa mal a ningú, malauradament el baròmetre no acaba d'assenya-lar el bon temps. Resten sempre uns caps de núvol amenaçadors a

punt de congriar-se en tempesta i gitar-nos u-na calamarsada, com sem-pre, amb la intenció de neulir aquests fruits tan tendres que es van formant. Convé no aban-donar la feina, posar-hi entusiasme, intensificar-la i estar preparats per a continuar-la 25 anys més. TOTS PLEGATS SOM-MI.

A - CULTURA - PLANA - CULTURA - PLANA - CULTURA -

UN POETA

Gabriel Ferrater

Segons J.M. Castellet, la poesia de Ferrater "camina pels trencalls d'un realisme fet a la mida de l'home en un món concret, lluny d'arravataments romàntics, d'una banda, i d'histrionismes ideològics, de l'altra". I més endavant el mateix crític es pregunta: "¿Cal afegir finalment, i com a crítica d'un contingut, que un dels mèrits més grans de la poesia de Ferrater consisteix en la seva voluntat de desemascarar els innombrables paranys, falses il·lusions i alienacions de la nostra vida, per tal que aquesta aconseguixi alguns moments d'existència racional i lliure, i algunes espurnes de tranquil·la felicitat?".

CAMBRA DE LA TARDOR

La persiana, no del tot tancada, com un esglai que es reté de caure a terra, no ens separa de l'aire. Mira, s'obren trenta-set horitzons rectes i prims, però el cor els oblida. Sense enyor se'ns va morint la llum, que era color de mel, i ara és color d'olor de poma. Que lent el món, que lent el món, que lenta la pena per les hores que se'n van de pressa. Dignes, te'n recordaràs d'aquesta cambra?

"Me l'estimo molt.

Aquelles veus d'obriers - Què son?"

Paletes:

manca una casa a la mançana.

"Canten,

i avui no els sento. Criden, riuen,

i avui que callen em fa estrany."

Que lentes

les fulles roges de les veus, que incertes

quan vénen a colgar-nos. Adormides,

les fulles dels meus besos van colgant

els recers del teu cos, i mentre oblides

les fulles altes de l'estiu, els dies

oberts i sense besos, ben al fons

el cos recorda: encara

tens la pell mig de sol, mig de la lluna.

Els Llibres del Dreccera

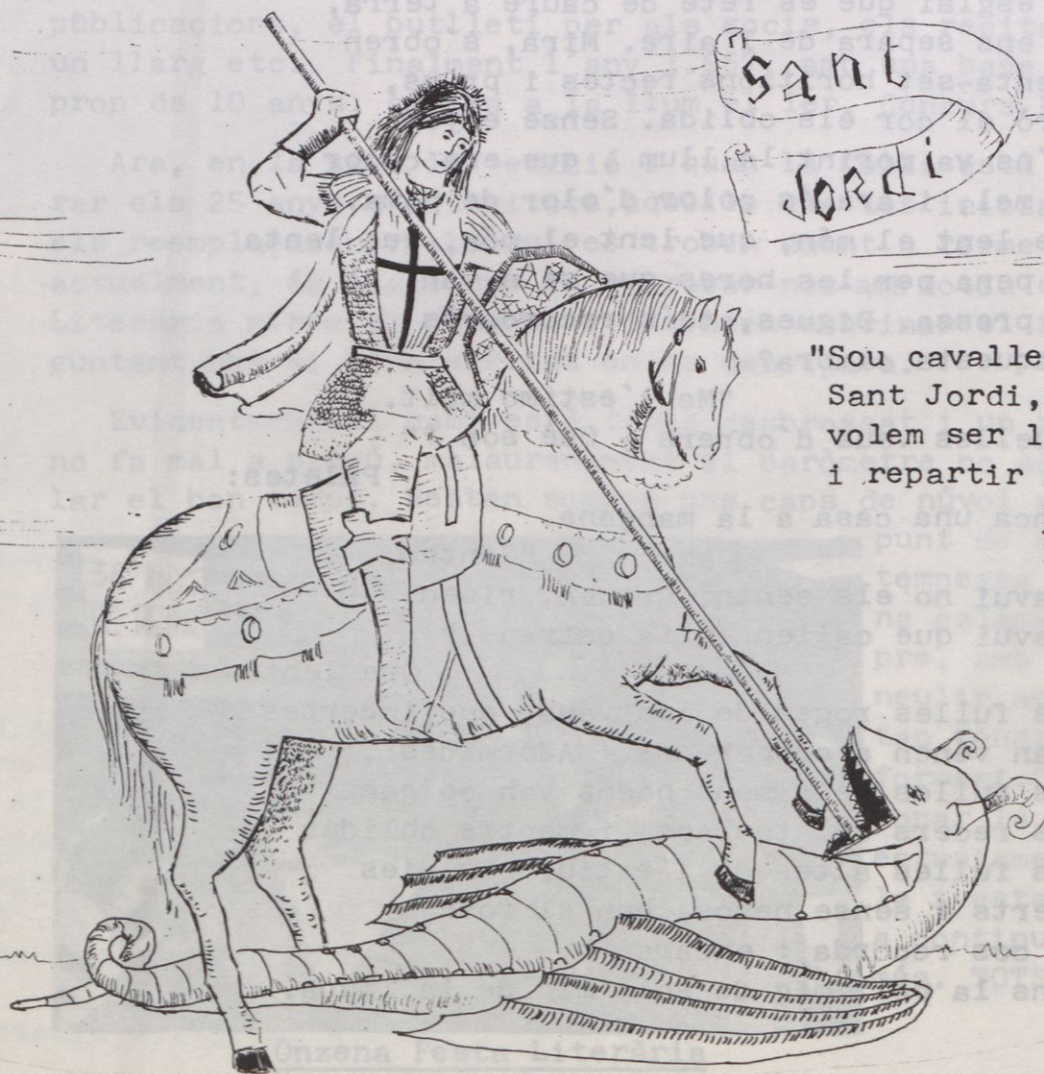

Hem adquirit darrerament els següents Mapes de l'Editorial Alpina:

- ORDESA - VIGNEMALE // - ORDICETO - BACHIMALLA - COTIELLA // POSETS - BENASQUE // - LA MALADETA - ANETO // - LA RIBAGORÇA // MONTARDO - AIGÜES TORTES // - SANT MAURICI - ELS ENCANTATS // - PICA D'ESTATS - MONTROIG - RIBERA DE CARDÓS // - PONT DE SUERT - ESCALES // - MONTSENT DE PALLARS - LLESUÍ // - PUIGMAL - NÚRIA // - SERRA DE CADÍ - PEDRAFORCA // - PORT DEL COMPTE - SERRA DEL VERD // - RASOS DE PEGUERA - SERRA D'ENSIJA // - GARROTXA - COMANEGRA - BASSEGODA - EL MONT - OLOT - BANYOLES // - MONTSEC

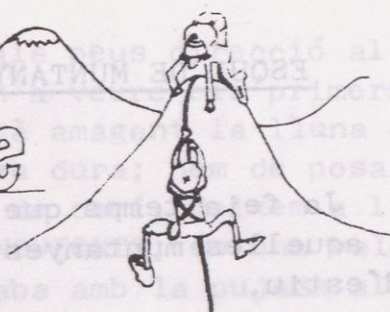
També us recordem que ja disposàvem de les següents :

- ANDORRA I SECTORS FRONTERERS // - LES GUILLERIES - COLLSACABRA // - MOIANÈS // - CINGLES DE BERTÍ I DE GALLIFA // - SANT LLORENÇ DEL MUNT I SERRA DE L'OBAC // - ORDAL // - GARRAF - CASTELLDEFELS // - COSTA BRAVA - TOSSA // - COSTA BRAVA - CADAQUÈS //

"Sou cavaller valerós
Sant Jordi, mateu la LLOHPA
volem ser lliures com vós
i repartir molta estopa"

Barra Lliure
La Xinxeta

GRANS MUNTANYES (2) (continuació)

BROAD PEAK : 8047 m.

Aquest pic situat al Karakòrum, fou conquerit per una expedició de tan sols quatre components, fet de gran repercussió pel futur de l'estratègia en les posteriors expedicions a l'Himàlaia. L'expedició era formada per En Fritz Winstrsteller, Hermann Buhl, Markus Schmuck i En Kurt Diemberger, austríacs.

L'itinerari a seguir era pujar per la paret occidental, escarpada i d'uns 3000 metres. Així arribarien fins els 7800 metres. Llavors, a través d'una gorja i d'una tirada breu, assolirien la cresta final.

Van muntar el camp base i la resta de camps d'alçada sense l'ajuda dels portejadors. El 12 de Maig són a 5800 m. on col·loquen el camp I. El 19 de Maig ja tenen muntat el camp II, a 6350 m., però malauradament el 21 de Maig el temps se'ls capgira. No és fins el 26 del mateix mes que tornen a tocar l'esperó Oest, i el 28 de Maig ja tenen instal·lat el camp III i es preparen per atacar el cim a l'endemà.

La neu polsosa, el pendís abrupte i el fred intens els fa desistir de l'intent quan tots quatre es trobaven a una vintena de metres però ja s'apagaven les últimes clarors del dia i la boira els cobria.

Després d'agafar forces en el camp base, el 7 de Juny s'encaminen per fer l'atac final. L'endemà ja són a l'últim campament. El 9 de Juny, amb molta fred comencen a caminar cap al cim. M. Schmuck i F. Winstersteller assoleixen la fita a les 19 hores. En la segona cordada En H. Buhl pateix forts dolors en els dits del peu. Les hores transcorren i el pas és lent. Finalment decideixen que segueixi En K. Diemberger tot sol... Aquest arriba al cim just quan els altres companys en baixen. Després d'admirar el meravellós panorama desfà el camí i quina seria la seva sorpresa quan un cop ja havia davallat una bona estona es troba que el seu company Buhl seguia pujant. Tots dos, ara junts, aconseguixen arribar quan la nit ja ha envaït les valls. A dos quarts de dues arriben a les tendes del camp III

seguirà

ESQUÍ DE MUNTANYA A NÚRIA

Ja feia temps que volia anar a Núria per conèixer com eren a l'hivern, aquelles muntanyes que tantes vegades havia corregut durant els mesos d'estiu.

Un final de setmana del mes de març, i juntament amb tres companys del C.A.U.A. (Club Alpí Universitat Autònoma), posàrem fil a l'agulla sortint de Barcelona un dissabte al matí, en direcció a Ribes. Quan passem per la Plana de Vic, es comencen a veure amb molta claredat, els cims del Pirineu, nevats com poques vegades els havíem vist.

A l'estació de Queralbs pugem al cremallera; era ple de gom a gom: esquís, motxilles, i molta gent. El recorregut d'aquest carrilet per la Vall de Núria és molt bonic; tot mirant enrera es veuen en primer terme, els prats d'EL SERRAT i FUSTANYÀ. Més al fons, apareix el TAGA cobert de neu per tots costats, cosa no gaire freqüent. A la dreta, el cim de BALANDRAU i el TORRENEULES, separats per la vall del Fresser i Coma de Vaca. A l'esquerra no hi ha gaire res per veure, donat que les parets i contraforts que baixen del PUIGMAL i de FONTALBA cauen verticalment sobre la via; tan sols algun caramell de glaç i uns quants salts d'aigua que alegren la vista. Si mirem endavant, veurem aixecar-se el pic de FINESTRE LLES i l'EINA. Després d'uns 40 minuts molt entretinguts, s'arriba al Santuari (a 1.935 mts). Tot és ple de neu, inclús el llac, on un pot passejar-hi pel cim amb tota tranquil·litat.

Poc després ens calcem els esquís i fem via cap al PUIGMAL. La pujada al collet Verd és forta; la calor apreta de debò, i obliga, per començar, a un esforç considerable. Una vegada arribats a la Coma de l'Embut, el pendent és més suau i permet agafar-se la cosa amb més tranquil·litat. La quantitat de neu acumulada en aquesta Coma, oscil·la entre 2 i 3 metres de gruix, mentre a les carenes, el vent se l'ha emportada deixant tots els rocs al descobert.

Progressem ràpidament pel fons de la vall fins al pla del pluviòmetre, des d'on fent unes quantes ziques-zagues sobre una neu dura, s'arriba al cim (2.913 mts). La vista és magnífica; es veuen les muntanyes de Montserrat, Sant Llorenç del Munt, els cims d'Andorra i moltes altres coses, però un vent molt fred ens obliga a treure les pells dels esquís i començar el descens. Llàstima de no poder gaudir una bona estona d'aquell espectacle, però la temperatura d'uns 15° sota zero i el vent, no es poden aguantar.

La baixada se'ns complica pels constants canvis de neu i costa una mica aguantar-se sobre les fustes, sobretot si l'esquiador no és gaire expert. Després d'unes quantes caigudes sense problemes, ja som altra vegada a Núria.

El diumenge , a punta de clar, esquís als peus direcció al NOU-FONTS. El dia és molt net i mentre es comencen a veure els primers raigs de sol a les carenes, per l'altre costat s'està amagant la lluna cansada de vetllar tota la nit. L'aire és fred i la neu dura; hem de posar-nos les ganivetes per més seguretat. A mitja hora de camí, deixem a la dreta la vall de NOUCREUS per endinsar-nos a la de NOUFONTS; és una vall orientada de NE a SO, molt oberta i llarga, que acaba amb la pujada al coll del mateix nom. A davant nostre, l'afilada cresta dels RACONS; a l'esquerra, el pic de NOUFONTS i més al fons, tot un mar de núvols sobre el Rosselló.

Parem una estona per descansar i menjar alguna cosa, tot esperant a un company que puja més lentament. Després de les corresponents diapositives , es continua amb un flanqueig al coll BERNAT.

La baixada a l'ESTANYET es presenta francament bé : amb neu pols, pendents suaus i molt bon temps, aprofitem per practicar els viratges i altres tècniques de l'esquí. Aquest circ està voltat pel Pic RODO, el BOC el TORREDEINA i la cresta de l'HEREUET. Jo m'atreviria a dir, que és una de les valls més boniques d'aquesta regió, així com també una de les zones més solitàries. La parada és obligada ; val la pena contemplar una bona estona tot aquell conjunt d'agulles i pics que s'aixequen amb força sobre aquesta vall, així com la forta pujada que ens espera fins al coll que ens separa el pic de NOUFONTS de l'EINA. Les cames comencen a fer figa; però les ganes de poder fer un bon descens ens estimulen a continuar sense parar.

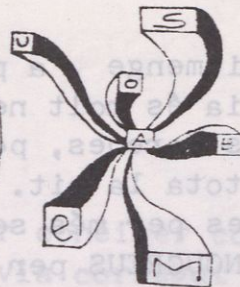
Arribats al coll recuperem forces tot menjant alguna fruita i sense perdre temps, es presenta la baixada com a compensació d'aquell esforç anterior. La neu primavera permet esquiar sense dificultats i baixar els 800 mts. de desnivell fins a Núria, en uns 20 minuts.

Estem cansats, però a la vegada satisfets d'haver esquiat unes 6 hores recorrent aquestes valls.

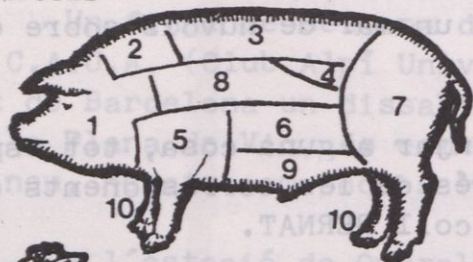
Carles Nadal i Vidal

A l'entorn de la Llengua

ELS TROSSOS DE CARN AL MERCAT

PORC

1. cap
2. clatellina
3. llom
4. filet o rellom
5. espatlla
6. cansalada
7. cuixa
8. cap de costella
9. ventresca
10. peu

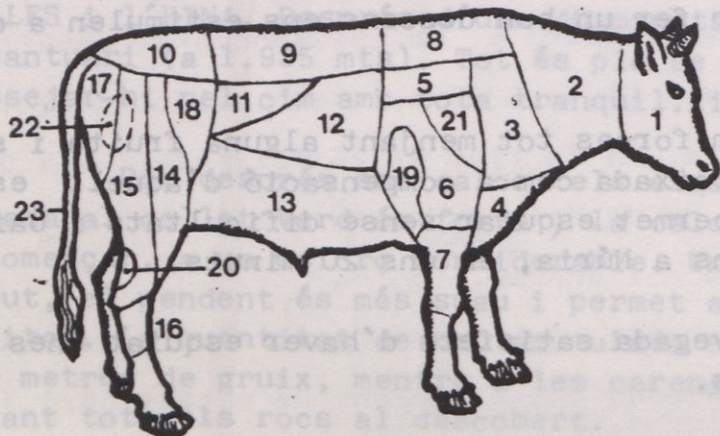

XAI

1. cap
2. gaita
3. coll
4. lloz del coll
5. costelles de pal
6. mitjana
7. pit
8. espatlla
9. cap de costella
10. falda
11. barba de cuixa
12. cuixa o palpis
13. braó
14. peu

BOU

1. cap
2. coll
3. revés d'espatlla
4. pit
5. llata
6. peça plena
7. garró del davant o braó
8. lloz del coll
9. mitjana
10. culata
11. filet
12. cap de costella
13. falda
14. cap de mort
15. tapa plana
16. garró del darrera o conill
17. tall rodó de la cuixa
18. peixet
19. conill
20. sofraga o jarret
21. tall rodó de l'espatlla
22. crostó
23. cua

Apunts de Català Pràctic

número 6

Diari AVUI Febrer 1.982

PATROCINAT PER LA FUNDACIÓ ENCICLOPÈDIA CATALANA

company (a)

adreça

"DRECERA"

número

-9-

COL·LA EXCURSIONISTA CASSANENCA

